

PREČO je
taká nádherná
vec zločinom?
Ved' naozaj, čo ^{na tom}
záleží, s kým skončím,
ak nemôžem byť s ňou?
Z miliónov a miliónov
ľudi na tejto planéte
patri do úzkej skupiny
tých, ktorých
nemôžem
nikdy
MA
Ť

ZAKÁZANÁ LÁSKA

Tabitha Suzuma

ZAKÁZANÁ LÁSKA

Knihy,
ktoré by sa ti mohli páčiť:

JOHN GREEN
Kam zmizla Aljaška

FRANCISCO X. STORK
Marcelo objavuje skutočný svet

STEPHEN CHBOSKY
Charlieho malé tajomstvá
Literárna predloha úspešného filmu
The Perks of Being a Wallflower
*v hlavných úlohách s Emmou Watson,
Loganom Leranom a Ezrom Millerom.*

ZAKÁZANÁ LÁSKA

Tabitha Suzuma

slovarť

Copyright © Tabitha Suzuma, 2010

First published as *Forbidden* by Random House Children's Publishers, UK.

Translation © Lucia Nižníková-Kollárová, 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1273-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

PodĎakovanie

Rada by som tvrdila, že napísať túto knihu bolo ľahké. Lenže nebolo. V skutočnosti to bola asi najťažšia vec, akú som v živote urobila... Preto sa chcem poďakovať všetkým, ktorí mi pomáhali a ktorí ma v tých neľahkých časoch podporovali. Táto kniha by nikdy neuzrela svetlo sveta, nebyť zánietenia a neotrasiteľnej dôvery môjho editora Charlieho Shepparda, ktorý za ňu bojoval od samého začiatku, a vždy keď som sa chcela vzdať, udržiaval moju vieru nažive. Z celého srdca sa chcem poďakovať Annie Eaton, ktorá ma povzbudzovala a po celý čas verila vo mňa aj v túto knihu. Editorky Sarah Dudman a Ruth Knowles urobili obrovský kus práce, som im vďačná za trpezlivosť, odbornosť a oddanosť. Veľké ďakujem patrí aj Sophie Nelson a výtvarnému tímu za neoceniteľné nápady.

Nesmierne si vážim nekonečnú podporu svojej rodiny. Mama neúnavne číta všetky korektúry mojich kníh, pomáha mi nájsť si čas a energiu na to, aby som vôbec mohla písať. Tansy Roekaerts mi dáva konštruktívnu spätnú väzbu a dokáže pomôcť vždy, keď sa dostanem do slepej uličky. Brat Tiggy Suzuma je moja pýcha, dokáže ma rozosmiať, aj keď som na dne, a ukázať mi, že netreba brať všetko vážne. Aj Thalia Suzuma mi poskytuje neoceniteľnú, praktickú pomoc a profesionálne rady. A napokon – som šťastná, že mojou najlepšou priateľkou je Akiko Hart, ktorá mi pomáha písať a – čo je najdôležitejšie – žiť.

*Môžete zatvárať oči pred tým, čo nechcete vidieť,
ale nezavriete srdce pred tým, čo nechcete cítiť.*

Anonym

Prvá kapitola

Lochan

Hľadím na drobné, vysušené, slnkom spálené čierne strúčiky na otlčenej bielej parapetnej doske. Je ťažké uveriť, že kedysi to boli živé tvory. Predstavujem si, aké by bolo zostať uväznený dva dlhé mesiace v sklenej nádobe bez vzduchu, pomaly sa pražiť na neľútostnom slnku, dívať sa na svet vonku – na vietor, čo hýbe konármi stromov priamo pred očami –, znova a znova vrázať do nepriehľadnej steny, ktorá vás delí od všetkého živého a skutočného, kým sa napokon nevzdáte: spálený, vyčerpaný, premožený úlohou, ktorá sa nedá zvládnuť. Kedy nastane okamih, keď mucha pochopí, že je nemožné uniknúť cez zatvorené okno – našepká jej pud sebazáchovy, aby sa o to pokúšala do vyčerpania síl, alebo si po niekoľkých márných pokusoch uvedomí, že niet cesty von? Kedy si človek povie: stačilo?

Odvrátim pohľad od miniatúrnych zdochlín a pokúšam sa sústrediť na spleť kvadratických rovníc na tabuli. Potím sa, vlasy sa mi lepia na čelo, školská uniforma na telo. Slnko preniká cez vysoké okná celé popoludnie, ako naschvál sedím na najväčšom úpeku oslepovaný silnými lúčmi. Operadlo plastovej stoličky sa mi bolestivo zarezáva do chrbta, som mierne predklonený, jednu nohu mám vystretú pod lavicou, pätu opretú o nízky radiátor pri stene. Rukávy na košeli mám rozopnuté, konce sa mi plantajú okolo zápästia, celkom zafúľané od atramentu a špiny. Letargicky zízam na prázdnu stránku v zošite, až bolestivo bielu, a sotva čitateľným rukopisom sa pustím do riešenia rovníc. Pero sa mi klže a šmýka v lepka-vých prstoch, odlepím jazyk od podnebia a pokúsim sa prehltnúť. Bezvýsledne. Sedím v tejto polohe už takmer hodinu, ale viem, že

každý pokus nájsť si inú, vyjde navnivoč. Dumám nad číslicami, nakláňam pero rôznymi smermi – zachytím papier a tlmene po ňom škrabem – a je mi jasné, že ak skončím prirýchlo, nezostane mi iné, len znova civieť na mŕtve muchy. Rozbolí ma hlava. Vzduch je ťažký, presýtený potom tridsiatich dvoch tínedžerov nahnaných do prehriatej triedy. Cítim ťažobu na hrudi, sotva sa dokážem nadýchnuť. Nespôsobuje to však len vyprahnutá miestnosť a stuchnutý vzduch. Tá bezmocnosť ma kvári od utorka, od chvíle, keď som prešiel bránami školy v ústrety novému školskému roku. Týždeň sa ešte neskončil, napriek tomu sa mi zdá, že tu sedím celú večnosť. Medzi múrmi školy čas plynie ako cement. Nič sa nezmenilo. Všade stretávam tých istých ľudí: bezduché tváre, blahosklonné úsmevy. Keď vchádzam do triedy, uhýbam pohľadom a oni sa dívajú poza mňa, cezo mňa. Som tu a nie som. Učitelia ma zaevidujú podľa klasifikačného zoznamu, ale v skutočnosti ma nikto z nich nevidí. Po rokoch som sa stal majstrom v neviditeľnosti.

Slečna Azleyová je nová angličtinárka, mladá čiperná žienka odkiaľsi z Austrálie: má husté kučeravé vlasy stiahnuté šatkou dúhových farieb, hnedú pokožku a v ušiach veľké okrúhle zlaté náušnice. V škole plnej unavených učiteľov v strednom veku s tvármi zbrázdnenými vráskami trpkosti a sklamaní pôsobí skoro nepatrične. Tak ako táto buclatá, veselá Austrálčanka, aj oni kedysi nepochybne vykročili na vlastnú profesijnú dráhu plní nádejí a odhodlania, rozhodnutí robiť veci inak, držať sa Gándhího rád, stať sa nositeľmi veľkej premeny tohto sveta. Dnes, po rokoch nariadení, príkazov a zákazov, sa väčšina z nich dávno vzdala svojich ideálov a už len netrpezlivo čaká na dôchodok – čaj a plnené sušienky v zborovni sú jediné, čo im ešte dokáže urobiť radosť. Nová učiteľka však takouto časovou výhodou nedisponuje. Pravdupovediac, nevyzerá o nič staršie ako niektoré decká z triedy. Skupinka chlapcov začne písať a zavýjať, slečna Azleyová sa otočí a s opovrhnutím sa na nich díva, kým nesklapnú, neuhýbajú pohľadom. Keď prikáže, aby sme lavice usporiadali do polkruhu, vypukne blázinec, všetci do seba strkajú, podaktorí sa kľbia, trieskajú lavicami, škripecú stoličkami o dlážku, učiteľka je šťastná, že sa pri tom nikomu

nič nestalo. Napriek kriku a buchotu sa slečna Azleyová nedá vyvíeť z miery – keď si konečne všetci posadajú, zadáva sa na krivolaký polkruh a žiarivo sa usmeje.

„Hneď je to lepšie. Ja vidím vás a vy vidíte mňa. Očakávam, že pred ďalšou hodinou už budú lavice takto usporiadané. Vždy po angličtine ich zasa vrátite na pôvodné miesto. Ak niekoho prichytím, že sa ulieva, bude lavice presúvať úplne sám, a to počas jedného týždňa. Vyjadрила som sa jasne?“ Hlas má prísny, ale necítiť v ňom zlobu. Uškrnie sa, to je dôkaz, že má zmysel pre humor. Kam sa podelo frflanie a sťažnosti notorických výtržníkov? pomyslí si prekvapene.

Učiteľka vyhlási, že sa jeden po druhom predstavíme. Chvíľu vykladá o tom, ako miluje cestovanie, rozpráva o svojom novom psovi a o predchádzajúcej práci v reklame, vzápätí sa obráti na dievčinu po pravej ruke. Nenápadne si otočím hodinky na zápästí ciferníkom dovnútra a uprene sledujem, ako plynú sekundy. Čakal som na to celý deň – na poslednú hodinu –, a keď konečne nastala, pripadá mi neznesiteľná. Celý deň odpočítavam hodiny, predmety, až doteraz. Zostáva ešte desať minút, no zdajú sa nekonečné. V duchu sústredene rátam, koľko sekúnd musí ubehnúť do posledného zvonenia. Strhnem sa, uvedomím si, že Rafi, kockáč, čo sedí vedľa mňa, zasa blaboce o astronómii – už sa vystriedala takmer celá trieda. Keď Rafi ukončí monológ o konšteláciách hviezd, rozhodí sa ticho. Zdvihnem pohľad, vidím, že slečna Azleyová hľadí priamo na mňa.

„Si na rade.“ Obzerám si necht na palci, ani na ňu nepozriem a zašomrem zvyčajnú odpoveď.

Na svoje zdesenie však zisťujem, že učiteľka nič nepochopila. Vari nečítala môj spis? Stále na mňa zíza. „Je mi ľúto, ale niektoré činnosti sú na mojich hodinách povinné,“ povie.

Z Jedovej skupiny sa ozýva posmešné prskanie. „To tu budeme trčať celý deň.“

„Nikto vám to nepovedal? On nehovorí po anglicky...“

„Ani iným jazykom.“ Smiech.

„Možno po marťansky!“

Učiteľka pohľadom utíši triedu. „Na mojich hodinách to takto nefunguje.“

Znova nasleduje dlhé ticho. Nervózne sa pohrávam s okrajom zošita, pohľady spolužiakov sa mi vpaľujú do tváre. Pokojné tikanie nástenných hodín zaniká v tlkote môjho srdca.

„Čo keby si začal tým, že mi povieš, ako sa voláš?“ Hlas jej trochu zmäkne. Chvíľu trvá, kým mi dôjde prečo. Už sa nepohrávam s okrajom zošita, ruka sa mi horúčkovo chveje nad prázdnu stránkou. Chvatne ju stiahnem pod lavicu, zamrmlm svoje meno a veľavravne pozriem na chalana vedľa mňa. Ten spustí monológ, nedá učiteľke šancu ani sa nadýchnuť, všimnem si však, že sa ani nesnaží. Pochopila. Bolesť v hrudi sa stlmí, líca už nemám rozhorúčené. Zvyšok hodiny prebieha živá diskusia o význame Shakespearovho diela v anglickej literatúre. Slečna Azleyová ma viac nevyzve, aby som prezentoval svoj názor.

Keď škrekot posledného zvonenia naplní budovu školy, v triede vypukne zmätok. Zavriem učebnicu, strčím ju do tašky, vyskočím na nohy a náhlivo opúšťam miestnosť. Do veľkej chodby prúdia z tried rozvášnení študenti, aby splynuli s hlavným davom: zmietam sa v spleti hláv, lakťov, batohov, nôh... Zbehnem dolu schodmi, potom ďalšími, už som skoro vonku, keď na pleci zacítim čiusi ruku.

„Whitely, na slovíčko.“

Pán Freeland, môj bývalý tútor. Vzduch mi uniká z pľúc.

Striebrovlasý učiteľ s prepadnutou, vráskavou tvárou ma odvedie do prázdnej triedy, gestom mi naznačí, aby som si sadol, potom sa neohrabane oprie o roh drevenej katedry.

„Lochan, ako iste vieš, tento ročník je pre teba extrémne dôležitý.“

Zasa tá stará pesnička o maturite. Jemne prikývnem, prinútim sa pozrieť mu do očí.

„Začal sa nový školský rok!“ zvolá Freeland nadšene, akoby mal pocit, že mi to musí pripomenúť. „Nový začiatok. Nový štart... Lochan, viem, že máš občas problémy, ale tento rok od teba oča-

kávame veľa. V písaní si skvelý, čo je fajn, ale si v poslednom ročníku, preto musíš ukázať oveľa viac.“

Znova prikývnem. Mimovoľne zabľúdim pohľadom k dverám. Nepozdáva sa mi, akým smerom sa uberá tento rozhovor. Pán Freeland si sťažka povzdychne. „Lochan, ak sa chceš dostať na univerzitu, musíš na hodinách prejať viac aktivity...“

Pokývam hlavou.

„Chápeš, čo sa ti pokúšam naznačiť?“

Odkážem si. „Áno.“

„Byť aktívny na hodinách. Zapájať sa do skupinových diskusií. Podieľať sa na vyučovacom procese. Odpovedať na otázky. Občas sa prihlásiť. To jediné od teba žiadame. Známkový máš výborný, tie nie sú problém.“

Ticho.

Už zasa ma bolí hlava. Ako dlho to ešte potrvá?

„Zdáš sa mi nesústredený. Rozumieš, čo ti hovorím?“

„Áno.“

„Dobre. Pozri, máš ohromný potenciál, boli by sme radi, keby si ho nepremárnil. Ak potrebuješ pomoc, môžeme sa dohodnúť na...“

Do líc mi stúpa horúčava. „N-nie. Pohoda, naozaj. Ale aj tak vďaka.“ Schytím tašku, pretiahnem si popruh cez hlavu a zamierim k dverám.

„Lochan!“ zavolá za mnou pán Freeland. „Aspoň o tom porozmýšľaj.“

Konečne. Mierim do Bexhamu, za chrbtom sa mi rýchlo zmenšuje silueta školy. Ešte nie sú ani štyri, no slnko stále pečie, oslepujúce biele svetlo sa odráža na kapotách áut v polámaných zábleskoch, nad asfaltom sa mihotá horúčava. Na hlavnej ulici je množstvo trúbiacich áut, výfukových plynov, deciek zo školy, hluk. Na túto chvíľu som čakal, odkedy mi ráno zazvonil budík, ale teraz, keď konečne prišla, cítim zvláštnu prázdnotu. Zasa som tým dieťaťom, ktoré nedečkavo beží dolu schodmi, aby zistilo, že Santa nám zabudol naplniť podkolenky darčekom a že ten zázračný deduško je v skutočnosti ožratá osoba, ktorá spolu s tromi kamoškami vylihuje na gauči v obývačke. Tak som sa sústredil na to, ako

vypadnem zo školy, že teraz, keď som konečne preč, neviem, čo so sebou. Nijaká eufória sa nedostavila, cítim sa stratený, nahý, akoby som čakal, že sa stane niečo fantastické, a znenazdajky som zabudol, čo to má byť. Kráčam po ulici, podchvíľou ma strhne dav, snažím sa myslieť na niečo – hocičo, čo by ma potešilo.

Usilujem sa striasť zo seba tú čudnú náladu, bežím po dlažbových kockách, míňam jarky plné odpadkov, septembrový vietor mi na zátylku zdvíha vlasy, tenisky s tenkými podrážkami sa nečujne dotýkajú chodníka. Uvoľním si viazanku, stiahnem uzol až na hrud' a rozopnem si gombíky na košeli. Vždy je fajn povystierať si nohy po monotónnom dni v Belmonte, pobehať si, popreskakovať špinavé ovocie a pomliaždenú zeleninu okolo stánkov na tržnici. Na rohu zabočím na známu úzku ulicu lemovanú dvomi radmi malých chátrajúcich tehlových domčekov, ktoré sa ťahajú až hore na kopec.

Na tejto ulici žijem už päť rokov. Do mestského domu sme sa presťahovali, keď otec odišiel do Austrálie so svojou novou ženou a prestal platiť alimenty. Predtým sme bývali v polorozpadnutom domčeku na opačnej strane mesta, ale v oveľa krajšom prostredí. Nikdy sme sa nemali ako prasce v žite, to sa s otcom, čo zarába na živobytie písaním básní, nedá, ale život býval v mnohých ohľadoch oveľa jednoduchší. Bolo to tak dávno. Teraz sa môj domov nachádza na ulici Bexham Street číslo šesťdesiatdva, v jednoposchodovom dome s tromi izbami, šedou fasádou, v zovretí mnohých jemu podobných, kde sa v burine medzi rozbitou bránou a vyblednutými oranžovými dverami povalujú plechovky od koly a piva.

Ulica je úzka, takže autá s vybitými oknami a preliačenými nárazníkmi musia parkovať dvomi kolesami na obrubníku, preto je ľahšie kráčať stredom cesty než po chodníku. Vykopnem z jarku pokrkvajúcu plastovú fľašu a posúvam ju pred sebou, okolo mňa sa nesie ozvena tenisiek plieskajúcich o asfalt a klepot plastu. Po chvíli sa k nim pridá psí brechot, krik detí hrajúcich futbal a hlasné reggae rinúce sa cez otvorené okno. Školská taška mi poskakuje na pleci a plieska o stehno, cítim, že môj nepokoj sa postupne vytráca. Keď prechádzam popri futbalistoch, ponad bránkové žrde

preletí známy predmet, šikovne vymením fľašu za loptu a uhýbam pred krpatými chalanmi v priveľkých tričkách s logom Arsenalu, ktorí za mnou utekajú hore ulicou a nahnevane protestujú. Oproti mne vyštartuje blondavé individuum: hipík s platinovými vlasmi, ktoré mu splývajú na pleciah, v školskej košeli, kedysi bielej, ktorá mu prevísa cez dotrhané popolavé nohavice. Predbehne ma, z celej sily uteká chrbtom dozadu a bláznivo kričí: „Mne, Loch! Nahraj, Loch! Nahraj mi!“

So smiechom mu kopnem loptu, môj osemročný brat ju s víťazoslávnym výkrikom chytí, beží za kamošmi a volá: „Obral som ho, obral som ho o loptu! Videli ste to?“

Zavriem za sebou dvere pomerne chladného domu a opriem sa o ne, aby som sa vydýchal, odhrniem si spotené vlasy z čela. Prejdem predsieňou, z cesty automaticky odkopávam pokrkvané bundy, školské batohy a topánky rozhádzané v úzkej chodbe. Vojdem do kuchyne a pristihnem Willu, ako sa škriabe na kuchynskú dosku v snahe zmocniť sa škatule so sladkými cereáliami. Keď ma zbadá, zarazí sa, ruka so škatuľou jej zavisne vo vzduchu, spod ofiny na mňa previnilo upiera modré oči. „Maya mi dnes zabudla urobiť desiatu!“

Zavrčím, priskočím k nej, jednou rukou ju schmatnem okolo pása a prehodím dolu hlavou, Willa piští od strachu aj od radosti, zlaté vlásky jej poletujú okolo tváre. Potom ju bez okolkov posadím na kuchynskú stoličku, položím na stôl škatuľu s cereáliami, fľašu mlieka, misku a lyžicu.

„Len do polovice, ani o zrnko viac,“ vystríham ju so vztýčeným ukazovákom. „Dnes bude skorá večera – mám kopec úloh.“

„Kedy?“ spýta sa podozrievavo Willa a vysype v cukre obalované obilninové krúžky na otlčený dubový stôl uprostred rozbombardovanej kuchyne. Napriek domácim pravidlám, ktoré Maya pripla magnetkou o chladničku, je na prvý pohľad jasné, že Tiffin už niekoľko dní nevyniesol odpadky, že Kit ani nezačal umývať riad, ktorý sa nakopil vo výlevke, že Willa zasa zapotrešila svoju miniatúrnu metličku a postarala sa o to, že po dlážke sa váľajú ďalšie omrvinky.

„Kde je mama?“ spýtam sa.

„Parádi sa.“

Vzdychnem si a vyjdem z kuchyne, úzke drevené schody beriem po dvoch, ignorujem mamin pozdrav, potrebujem nájsť osobu, s ktorou ako jedinou teraz dokážem hovoriť. Otvorené dvere na jej prázdnej izbe mi pripomenú, že dnes bude až do večera trčať v škole na nejakej akcii, a sklamané vydýchnem. Zvrtnem sa, kráčam za známym zvukom rádia Magic FM, ktoré reve v kúpeľni.

Mama sa cez umývadlo nakláňa k zacapkanému puknutému zrkadlu, naposledy si upraví mejkap a dľaňami opráša neviditeľné smietky z priliehavých strieborných šiat. Vzduch páchne zmesou laku na vlasy a lacného parfumu. Len čo ma zbadá v odraze, rozťahne jasnočervené pery a s nefalšovanou radosťou sa usmieje. „Ahoj, krásavec!“

Vypne rádio, otočí sa ku mne a vystrie ruku, aby som jej ju pobzkal. Zostanem stáť do dverách, pošlem jej niekoľko vzdušných bozkov a mimovoľne zvrážim čelo.

Mama sa rozosmeje. „Len sa na seba pozri – jeden deň v škole a prídeš domov špinavý ako škôlkar! Mal by si sa dať ostrihať, miláčik. Panebože, čo ten rozzúrený pohľad?“

Opriem sa o dvere a vyzlečiem si bundu. „Mami, tento týždeň je to už tretí raz,“ zamrmlam unavene.

„Viem, viem, ale toto nemôžem zmeškať. Davey konečne podpísal zmluvu na novú reštauráciu, musíme to osláviť!“ Otvorí ústa, aby natešene zvýskla, no keď si uvedomí, že ma tým neobmäkčí, rýchlo zmení tému. „Ako bolo v škole, srdiečko?“

Vykrivím pery do úsmevu. „Skvele, mami. Ako vždy.“

„To sa teším!“ zvolá a ignoruje sarkazmus v mojom hlase. Ak existuje niečo, v čom mama vyniká, tak je to schopnosť nemiešať sa iným do života. „Už len rok – ani to nie – a vypadneš odtiaľ.“ Doširoka sa zazubí. „Čoskoro budeš mať osemnásť a staneš sa hlavou tejto rodiny!“ Opriem sa o dvere. *Hlava tejto rodiny!* Tak mi hovorí, odkedy nás opustil otec. Mal som dvanásť rokov.

Otočí sa k zrkadlu a napraví si prsia pod tesnou látkou s hlbokým výstrihom. „Ako vyzerám? Dnes som dostala výplatu, trochu som si vyhodila z kopytka.“ Nezbedne sa na mňa uškrnie, akoby

sme boli sprisahanci v malej hre na márnوترatnosť. „Pozri na tie zlaté sandálíky. Nie sú nádherné?“

Nedokážem sa na ňu usmiať. Rozmýšľam, koľko peňazí už stihla utrátiť. Nakupovanie vo výpredajoch, ktoré som v prvých rokoch vnímal ako terapiu, sa premenili na závislosť. Mama zúfalo lipne na svojej mladosti, na období, keď sa za ňou na ulici otáčali chlapi, lenže jej zovňajšok dávno nie je, čo býval, tvár jej predčasne poznali roky neľahkého života.

„Vyzeraš výborne,“ odvetím automaticky.

Trochu zvážnie. „Lochan, nebuď taký. Dnes potrebujem tvoju pomoc. Dave prichystal niečo fakt špeciálne – poznáš ten podnik, čo nedávno otvorili na Stratton Road oproti kinu?“

„Okej, dobre. V pohode. Zabav sa.“ S námahou prestanem krčiť čelom a potlačím znechutenie v hlase. Na Daveovi mi vlastne neprekáža nič konkrétne. Z plejády mužov, s ktorými sa mama zaplietla, odkedy ju otec opustil kvôli kolegyni, je Dave najneškodnejší. Od mamy je o deväť rokov mladší, vlastní reštauráciu, v ktorej momentálne ona pracuje ako hlavná čašníčka, a s manželkou nežije v jednej domácnosti. No ako každý z maminých frajerov, aj on má tú zázračnú moc, zvláštnu schopnosť premeniť ju na uchichotanú, koketnú, servilnú dievčinu, ochotnú minúť ťažko zarobené peniaze na nepotrebné darčeky pre svojho „muža“ a priľhavé, vyzývavé oblečenie pre seba. Je sotva päť hodín, ale mama má už na tvári rumenec, je plná očakávania z veľkolepej večere, predpokladám, že najmenej hodinu strávila len tým, že si lámala hlavu, čo na seba. Nadvihne si čerstvo nafarbenú plavú trvalú – má obdobie vlasových experimentov – a požiada ma, aby som jej pripol diamantový náhrdelník, darček od Davea, o ktorom je presvedčená, že je pravý. K jej ženskej postave sa šaty, ktoré by si jej sedemnásťročná dcéra neobliekla, ani keby ju zabili, vôbec nehodia. V ušiach mi znejú slová „chcela stará mladou byť“, ktoré sa na jej adresu pravidelne ozývajú zo susedných dvorov.

Zabuchnem za sebou, na okamih sa opriem o dvere, vychutnávam si kúsok priestoru, čo patrí iba mne. Miestnosť sa nikdy nepoužívala ako izba, skôr slúžila ako sklad s oknom, ale pred tromi rokmi

sa mi sem podarilo vteperiť skladacie ležadlo, bolo to v čase, keď mi došlo, že deliť sa o poschodovú posteľ so súrodencami má niekoľko vážnych nevýhod. Je to miesto, kde môžem byť sám: bez spolužiakov s blahosklonnými pohľadmi a posmešnými úškrnmi, bez učiteľov, ktorí na mňa vysielajú paľby otázok, bez hlučných strkajúcich sa tiel. Je to aj malá oáza času medzi tým, ako mama odíde na rande, a večerou, keď sa začnú škriepky o jedle, úlohách a večierke.

Zhodím tašku a bundu na zem, odkopnem topánky a posadím sa na posteľ, chrptom sa opriem o stenu, kolená pritiahnem k sebe. Zvyčajne uprataná izba vypovedá o tom, že som ráno zaspal, budúček leží na dlážke, posteľ je neupravená, kreslo zahádzané pokrčeným šatstvom, po zemi sa váľajú knihy a papiere, ktoré sa zosunuli z kopy na stole. Steny s odlupujúcou sa farbou sú holé, visí tam iba malá fotografia našej rodiny z posledných prázdnin v Blackpoole, zhotovená dva mesiace predtým, ako otec odišiel. Willa, ešte bábätko, sedí mame na kolenách, Tiffin má tvár zamazanú od čokoládovej zmrzliny, Kit visí z lavičky dole hlavou a Maya ho ťahá za nohy. Do tváre vlastne vidno len mne a otcovi – držíme sa okolo pliec a naširoko sa vycierame do fotoaparátu. Hoci som fotku zachránil pred maminou ohnivou skazou, zriedka sa na ňu dívam. Mám však rád ten pocit, že jestvuje: je dôkazom, že tie šťastnejšie časy nie sú len výplod mojej fantázie.

Druhá kapitola

Maya

Kľúč sa mi zasa zasekne v zámke. Zahreším, kopnem do dverí ako vždy. Len čo z podvečerného slnka vojdem do potemnenej chodby, uvedomím si, že v dome vládne bláziniec. V obývačke to vyzerá ako v chlieve – po koberci sa povalujú vrecúška so zemiakovými lupienkami, školské batohy a zabudnuté úlohy. Kit vyjedá cereálie rovno zo škatule, polámané kúsky sa snaží trafiť Wille do otvorených úst.

Zhodím sako a zastanem vo dverách. „Maya, Maya, pozri sa, čo Kit dokáže!“ kričí na mňa vzrušene Willa. „Strieľa mi do úst cez celú izbu!“

Lupienky sú zašliapané v koberci, no neubránim sa úsmevu. Moja malá sestrička je to najrozkošnejšie decko na svete. Líčka s jamkami, ružové od námahy, má stále buclaté, z tváre jej vyžaruje detská nevinnosť. Odkedy jej vypadli predné zuby, vždy keď sa usmeje, strká si do medzierky konček jazyka. Po pás dlhé vlasy jej splývajú na chrbát, rovné a jemné ako zlatý hodváb, a dokonale ladia s náušničkami v tvare guľôčok. Veľké oči pod dlhou ofinou majú farbu hľbokej vody a stále sa vyľakane dívajú okolo seba. Školskú uniformu vymenila za letné kvetované šaty, momentálne jej najobľúbenejšie, poskakuje z nohy na nohu a raduje sa zo šaškovania staršieho brata.

S úškrnom sa obrátim ku Kitovi. „Ako vidím, máte za sebou veľmi plodné popoludnie. Dúfam, že viete, kde je odložený vysávač.“

Kit namiesto odpovede hodí do Willy za hrst' cereálií. V prvom okamihu sa zdá, že ma mieni ignorovať, no vzápätí povie: „Toto nie je hra, ale streľba na terč. Mame je to jedno, išla na rande so svojím nabijákom, a keď sa vráti domov, bude taká uťahaná, že si nič nevšímne.“